
Guillem Clua

Sobre el teatre de text

Textualitat contemporània, Pausa 37 (2015)

Havent treballat amb textos i requeriments metodològics diversificats, Guillem Clua ens parla de la singularitat de cada espectacle o procés creatiu, que demana una gran capacitat d'adaptació per part de l'autor (i/o director).

He tingut l'oportunitat de treballar textos des de diferents perspectives, sovint radicalment diferents: des d'obres de tall clàssic i naturalista, amb precises acotacions descriptives de totes i cada una de les accions de l'escena, fins a textos i dramaturgies per a espectacles de teatre-dansa, passant per teatre musical, infantil i monòlegs.

Cada espectacle ha demanat treballar el text d'una manera o una altra. I cada manera ha servit el seu propòsit de manera efectiva. No crec que haguem d'entrar en judicis de valor apriorístics per categoritzar l'ús del text en funció de valors intrínsecs (de qualitat, de transcendència, de legitimitat i fins i tot de moralitat), sinó en funció del que demana l'espectacle que volem crear.

M'explico. Si vull escriure una comèdia comercial, segurament em centraré en la trama i els personatges, intentaré construir un mecanisme de rellotgeria que mesuri els temps i les escenes amb precisió, concebré girs dramàtics i provaré de ser enginyós en els diàlegs. Potser la part dels diàlegs seria la més susceptible de variació durant el procés d'assaigs, però la resta seria una partitura estricta, ja que això és el que el gènere i el format em demanen. D'altra banda, en un espectacle de dansa, per exemple, el procés pot ser perfectament el contrari: anar a la sala d'assaig amb un bloc en blanc i prendre notes a partir d'improvisacions amb els ballarins, canviant el text, modificant-lo, aportant contingut d'altres llenguatges, fent-lo créixer com un element més d'un espectacle multidisciplinar.

Per a mi seria un error intercanviar els dos mètodes. Si ho provés, tant la comèdia comercial com l'espectacle de dansa serien un fracàs. El text és una eina més que tenim al nostre abast per aixecar un espectacle. Per a mi és determinant, imprescindible. No sé treballar sense ell, però l'utilitzo a conveniència.

Els anys m'han ensenyat a ser menys rígid, això sí. En les meves primeres obres, escrivia gran quantitat d'acotacions, dirigint des del paper, per dir-ho d'alguna manera. Amb el temps, tendixo a escriure'n menys, especialment si el text l'he de dirigir jo mateix. En aquest cas, tot és susceptible de ser canviat durant el procés d'assaig: diàlegs i escenes senceres. Això sí, sempre intento iniciar-lo amb una versió del text tancada i molt rarament en canvi l'estructura, que sol ser una de les primeres decisions que prenc a l'hora d'emprendre un nou projecte.

Per acabar, voldria subratllar un fet obvi. Quan s'acaben les representacions de les nostres obres, el text és l'únic que roman. Hi ha el vídeo, sí, però estic parlant de conservar la nostra obra d'una manera digna, per tal que es converteixi en la llavor d'un altre espectacle i no en un facsímil barat sense ànima en les dues dimensions d'una pantalla. El conjunt de textos conforma un corpus creatiu que forma part de la nostra cultura com a poble. El teatre pot ser, i ha de ser, efímer, però el text és etern.

Mots clau: autoria

Entrada anterior
Digresiones como puños (o como resistir
narrando)

Entrada posterior
Per què i en quin sentit tinc alguna cosa a veure
amb textualitat teatral contemporània (crec)

Últims números

[Veure'ls tots](#)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

Contacte:

pausa@salabeckett.cat

